

Sygn. akt: I C 1644/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2018 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G.,

przeciwko M. B.,

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w G. na rzecz pozwanej M. B. kwotę 1.817 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt I C 1644/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w G. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. B. domagał się zasądzenia kwoty 6.236,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym poniesionych kosztów sądowych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 17 stycznia 2017 roku z (...) S.A. w O., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o nr (...) zawarta przez pozwaną z (...) S.A. w O. w dniu 19 grudnia 2016 roku. Powód twierdził, że z uwagi na niedokonywanie spłaty pożyczki przez pozwaną umowa pożyczki została wypowiedziana i z dniem 14 kwietnia 2017 roku kwota wynikająca z tej umowy stała się wymagalna. Na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 3.000 złotych jako należność główna, 118,24 złote suma odsetek umownych stanowiących część odsetkową niespłaconych rat pożyczki do dnia wypowiedzenia umowy, 118,43 złote suma odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych naliczonych od przeterminowanych rat kapitałowych w trakcie obowiązywania umowy pożyczki oraz naliczonych od dnia następnego po wypowiedzeniu umowy pożyczki do dnia sporządzenia pozwu, 3.000,24 złote prowizja za udzielenie pożyczki.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 2 października 2017 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając w całości żądanie pozwu (sygn. akt (...))

Pozwana M. B. w terminie ustawowym wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który zaskarżyła w całości domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej i biernej oraz nienależytego udokumentowania roszczenia, kwestionowała roszczenie objęte żądaniem pozwu tak co do zasady, jak i co do wysokości, jak również przedłożone przez powoda niewierzytelne i nie podpisane przez pozwaną dokumenty. Wskazywała, iż powód nie wykazał, aby pozwanej została wypłacona kwota pożyczki, której obecnie domaga się zwrotu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana (...) S.A. w O. w dniu 19 grudnia 2016 roku zawarła umowę pożyczki ratalnej nr (...). Na jej podstawie pozwanej została udzielona pożyczka w wysokości 3.000 złotych, którą ta łącznie z pozostałymi kosztami w sumie kwotę 6.696,41 złotych zobowiązała się spłacić w 48 ratach płatnych w okresach miesięcznych.

(dowód: umowa pożyczki ratalnej nr (...) k. 23-26)

W dniu 7 marca 2017 roku pracownik powoda sporządził zawiadomienie o cesji wierzytelności, zaś w dniu 14 kwietnia 2017 roku pismo „wypowiedzenie umowy pożyczki” wraz z tabelą z zaległymi płatnościami.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z tabelą z zaległymi płatnościami k. 27-28, pismo informacyjne k. 29)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie jako zasadny uznać należy zarzut braku legitymacji procesowej czynnej. Strona powodowa swoje uprawnienie do wystąpienia z powództwem wywodziła z umowy przelewu wierzytelności, którą miała zawrzeć w dniu 17 stycznia 2017 roku z (...) S.A. w O., jednakże umowy tej nie przedłożyła. Wbrew twierdzeniom zawartym w piśmie z dnia 9 marca 2018 roku umowy tej w żadnej formie nie złożyła, nie złożyła wyciągu z umowy przelewu wierzytelności ani załączników do tej umowy. W piśmie z dnia 22 grudnia 2017 roku nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z wyciągu z umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami. Do pisma z dnia 22 grudnia 2017 roku strona powodowa złożyła jako załączniki: pełnomocnictwo procesowe, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzony przez SO w Warszawie, (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych Spółki Akcyjnej w G., umowę pożyczki z dnia 19 grudnia 2016 roku, wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z tabelą z zaległymi płatnościami (pismo z dnia 14 kwietnia 2017 roku), pismo informacyjne (pismo z dnia 7 marca 2017 roku).

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok SA w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 roku, I ACa 1202/04). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie – konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tę przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tę okoliczność. Brak legitymacji procesowej

zarówno czynnej, jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (H. Pietrzkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112).

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem przepisu ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Umowa przelewu może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Jedynie art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Mają więc tu zastosowanie przepisy ogólne kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnej (art. 75-77 k.c. i art. 79-80 k.c.).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanej, wynikającą z umowy pożyczki ratalnej nr (...) zawartej w dniu 19 grudnia 2016 roku przez pozwaną i (...) S.A. w O.. Nie przedłożyła umowy przelewu wierzytelności. Brak jest więc obecnie jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności, jak również danych konkretyzujących przedmiot tej umowy. Nie sposób uznać, aby pismo zatytułowane „pismo informacyjne” mogło skutecznie zastąpić umowę przelewu wierzytelności.

Na marginesie zwrócić należy uwagę, że nawet jeśli powód wykazałby legitymację procesową po swej stronie to i tak żądanie pozwu nie zasługiwałoby na uwzględnienie. Otóż, pozwana zakwestionowała roszczenie powoda tak co do zasady, jak i co do wysokości. Zdaniem Sądu zwłaszcza drugi ze wskazanych zarzutów byłby uzasadniony, albowiem powód nie wykazał wymagalności roszczenia wynikającego z umowy pożyczki. Przedłożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy jednakże w żaden sposób nie wykazał kiedy to oświadczenie zostało złożone pozwanej, a więc kiedy wierzytelność objęta żądaniem pozwu stała się wymagalna. W tym zakresie ciężar dowodu spoczywał na powodzie, albowiem to on z faktu tego wywodził skutki prawne, a pozwana kwestionowała roszczenie pozwu co do zasady i co do wysokości.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach, a jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

Reasumując, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, iż przysługuje mu roszczenie dochodzone niniejszym pozwem tj., że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie, co skutkowało oddaleniem powództwa (art. 509 k.c.).

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.817 złotych, na którą składały się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej w § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018r., poz. 265) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)